

# ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ΚΑ΄

Συνδρομὴ ἑτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20 — Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους καὶ εἶναι ἑτήσιαι. — Γραφεῖον Διευθ. Ὁδὸς Σταδίου 32.

2 Φεβρουαρίου 1886

## ΚΟΛΟΜΒΑ

Διήγημα Προσπεύρου Μερμιά.

(Μετάρρασις Ν. Γ. Π.)

Θ΄

Ὁ δὲ Ὀρσος μετὰ τῆς ἀδελφῆς του κατ' ἀρχὰς μὲν ἕνεκα τῆς ταχύτητος τοῦ δρόμου τῶν ἵππων τῶν ὠδοιπόρου ἐν σιωπῇ· ἀλλ' ὅτε ἐν ἀποτόμοις ἀνωφερείαις ἠναγκάζοντο νὰ βραδύνωσι τὸ βῆμα, συνωμίλου ὀλίγα τινὰ περὶ τῶν φίλων, ἀπὸ τῶν ὁποίων πρὸ μικροῦ ἐχωρίσθησαν. Ἡ Κολόμβα ἐπῆνει ἐνθουσιωδῶς τὸ κάλλος τῆς μὲς Νέβιλ, τὴν ξανθὴν κόμην καὶ τὸ χαριεὶν ἦθος αὐτῆς. Ἐπειτα ἠρώτα ἂν ὁ συνταγματάρχης ἦτο ὅσον ἐφαίνετο πλούσιος ἂν ἡ μὲς Λυδία ἦτο μονογενὴς θυγάτηρ αὐτοῦ. «Φαίνεται ὅτι θὰ ἦναι, ἔλεγε, πολὺ καλὴ νύμφη. Ὁ πατὴρ της εἶναι φανερόν, ὅτι σὰς ἀγαπᾷ πολὺ.» Καὶ ἐπειδὴ ὁ Ὀρσος δὲν ἀπεκρίνετο, ἐξηκολούθει λέγουσα: «Ἡ οἰκογένειά μας ἦτο ἄλλοτε πλουσία, καὶ εἶναι ἀκόμῃ ἀπὸ τὰς μάλιστα εὐπολήτους τῆς νήσου. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἀρχοντες<sup>1)</sup> εἶναι νόθοι ἄλλοι σου. Ἐὐγενεῖς δὲν εἶναι, πλὴν τῶν δεκανέων, καὶ εἰς εὐγενεῖς, Ὀρσο, ὅτι καταγέσαι ἀπὸ τοὺς πρώτους δεκανεῖς τῆς νήσου. Εἰς εὐγενεῖς ὅτι ἡ οἰκογένειά μας ἔμμενε πρῶτα ἴσιω ἀπὸ τὰ βουρὰ<sup>2)</sup> καὶ ὅτι ἀπὸ τοὺς ἐμφυλίου πολέμου ἠναγκάσθη νὰ περάσῃ ἀπὸ αὐτὸ τὸ μέρος. Ἄν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σου, Ὀρσο, δὲν θὰ ἐδυσκολευόμην νὰ ζητήσω εἰς γάμον τὴν μὲς Νέβιλ ἀπὸ τὸν πατέρα της... (Ὁ Ὀρσος ὕψωσε τοὺς ὤμους.) Ἀπὸ τὴν προικὰ της θὰ ἠγόραζα τὰ δάση τῆς Φαλσέττας καὶ τὰ ἀμπέλια, ποῦ εἶναι κάτω ἀπὸ τὰ κτήματά μας· θὰ ἐκτιζα ἐν ὠραῖον σπίτι μὲ λίθους πελεκητούς, καὶ θὰ ἐπρόσθετα ἀκόμῃ ἐν ἄλλο πάτωμα εἰς τὸν παλαιὸν πύργον, ὅπου ὁ Σαμπουκούτσιος ἐσκότωσε τόσους Σαρακηνούς εἰς τὸν

καιρὸν τοῦ Ἐρρίκου, τοῦ ὠραίου Δεσπότη<sup>4)</sup> — Κολόμβα, εἶσαι τρελλή, ἀπεκρίνετο ὁ Ὀρσος κεντῶν τὸν ἵππον του.

— Εἶσαι ἄνδρας Ὀρσ' Ἀντώνη καὶ εἰς εὐγενεῖς βέβαια καλλίτερα ἀπὸ μίαν γυναῖκα τί πρέπει νὰ κάμης. Ἄλλ' ἤθελα νὰ εἰξευρα ὡς τί ἀντίρρησιν τάχα θὰ εἶχεν ὁ Ἀγγλος ἐκεῖνος κατὰ τοῦ συνοικισίου αὐτοῦ. Ὑπάρχουν δεκανεῖς εἰς τὴν Ἀγγλίαν;...»

Οὕτω συνδιαλεγόμενοι, ὁ ἀδελφὸς καὶ ἡ ἀδελφὴ ἐφθασαν μετὰ μακροτάτην πορείαν εἰς χωρίδιόν τι, οὐ μακρὰν τοῦ Βοκονιάνου, ὅπου παρέμειναν ἵνα δειπνήσωσι καὶ διανυκτερεύσωσιν ἐν τῇ οἰκίᾳ φίλου τῶν οἰκογενειακοῦ. Ἐγένοντο δ' ἐν αὐτῇ δεκτοὶ μετὰ τῆς φιλοξενίου προθυμίας, ἣν μόνον οἱ λαβόντες πείραν ταύτης δύνανται νὰ ἐκτιμήσωσι. Τὴν ἐπαύριον ὁ φιλοξενήσας αὐτούς, ὅστις ἦτο καὶ σύντεκνος τῆς δεσποσύνης Δέλλα Ῥέββια, τοὺς συνώδευσε μέχρις ἀποστάσεως μιᾶς λεύγης ἀπὸ τῆς κατοικίας του.

«Βλέπετε ἐκεῖνα τὰ δάση καὶ τὰ μακίς, εἶπε πρὸς τὸν Ὀρσον, ἀποχαιρετίζων αὐτόν· ὅποιοι κάμη συμφορὰν ἤμπορεῖ νὰ ζήσῃ εἰς αὐτὰ ἐν ἡσυχίᾳ δέκα χρόνια, χωρὶς νὰ τὸν εὐρωσι ποτὲ χωροφύλακες ἢ στρατιωτικὰ ἀποστάματα. Τὰ δάση αὐτὰ συνορεύουσι μὲ τὸν μέγαν δάσος τῆς Βιτσαβόνας, καὶ ὅταν ἔχη κανεῖς φίλους εἰς τὸ Βοκονιάνον ἢ εἰς τὰ περὶ χωρὰ, δὲν θὰ τοῦ λείψῃ ποτὲ τίποτε. Ὠραῖον τουφέκι ἔχετε, καὶ θὰ τραβᾷ βέβαια μακρὰν! Παναγία μου σῶσαι! Τί μεγάλη σφαῖρα ὅπου χωρεῖ! Μὲ αὐτὸ ἤμπορεῖ κανεῖς νὰ σκοτώσῃ ἀγρίμια πολὺ χειρότερα ἀπὸ ἀγριογούρουνα!»

Ὁ Ὀρσος ἀπεκρίθη ἀποτόμως, ὅτι τὸ τουφέκιόν του ἦτο ἀγγλικόν καὶ ἐξηκόντιζε τὰ σφαιρίδια μακρὰν. Ἀσπασθέντες δὲ ἀλλήλους, ἐχωρίσθησαν καὶ ἐξηκολούθησαν τὴν πορείαν αὐτῶν.

<sup>1)</sup> Βλ. Filippini Β:βλ. Β'. Ὁ κόμης Arrigo bel Misere ἀπέθανε περὶ τὸ ἔτος 1000. Λέγεται ὅτι κατὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἠκούσθη φωνὴ ἐναέρια, φάλλουσα τὸν ἐπόμενον χρησμόν:

È morto il conte Arrigo bel Misere  
e Corsica sarà di male in peggio.

(Ἀπέθανεν ὁ κόμης Ἐρρίκος, ὁ εὐμορφος δεσπότης καὶ ἡ Κορσικὴ ἀπὸ κακῶν θὰ πέσῃ εἰς χειρότερον.)

<sup>1)</sup> Ἀρχοντες (signori) καλοῦνται οἱ ἀπόγονοι τῶν τιμαριωτικῶν οἰκογενειῶν τῆς Κορσικῆς. Αἱ οἰκογένειαι τῶν ἀρχόντων καὶ τῶν δεκανέων ἐρίζουσι περὶ εὐγενείας.

<sup>2)</sup> Ἡτοι πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος. Ἡ ἔννοια τῆς συνθησαύτης ταύτης φράσεως di là dei monti παραλλάσσει, ἀνολόγως τῆς θέσεως, ἐν ᾗ εὐρίσκεται ὁ ὀμίλων. Ἡ Κορσικὴ διατέμεται ὑπὸ σειρὰς ὀρέων ἀπὸ βορρᾶ πρὸς νότον.

Οἱ ἡμέτεροι ὄδοιπόροι ἐπλησίαζον ἤδη εἰς τὴν Πετρανέραν, ὅτε εἰς τὸ στόμα φάραγγός τινος, δι' ἧς ἐμελλον νὰ διέλθωσι, διείδον ἐπτά ἢ ὀκτὼ ἀνδρας, ὠπλισμένους διὰ τουφεκίων, ὧν ἄλλοι μὲν ἐκάθηντο ἐπὶ λίθων, ἄλλοι δ' ἦσαν κατακεκλιμένοι ἐπὶ τῆς χλόης, καὶ ἄλλοι ὄρθιοι ἐπεσκόπουν τὴν ὁδόν· οἱ ἵπποι των ἔβασκον ἐκεῖ που πλησίον. Ἡ Κολόμβια τοὺς παρετήρησεν ἐπὶ μικρὸν διὰ τηλεσκοπίου, ὅπερ ἐξήγαγεν ἐκ μεγάλου δερματίου θυλάκου, τοῦ ἀπαραιτήτου συμπληρώματος τῆς σκευῆς τοῦ ὄδοιποροῦντος Κορσικανῶ.

«Εἶν' οἱ ἰδικοί μας! ἀνεφώνησε περιχαρῆς. Ὁ Πιερούτσιος ἔκαμε σωστὰ ὅσα τοῦ παρήγγειλα.

— Ποῖοι ἰδικοί μας; ἠρώτησεν ὁ Ὅρσος.

— Οἱ βοσκοὶ μας, ἀπεκρίθη ἐκείνη. Προχθὲς τὸ βράδυ ἔστειλα ἐμπρὸς τὸν Πιερούτσιο νὰ μαζεύσῃ τὰ παλληκάρια αὐτά, διὰ νὰ σὲ συνοδεύσουν ἕως εἰς τὸ σπίτι σου. Δὲν εἶναι πρέπον νὰ ἔμῃς εἰς Πετρανέραν χωρὶς ἀκολουθίαν, καὶ θὰ εἰζεύρης βέβαια, ὅτι οἱ Βαρρικήνη εἶναι ἄξιοι νὰ κάμωσι τὰ πάντα.

— Κολόμβια, εἶπεν ὁ Ὅρσος αὐστηρῶς, πολλάκις σὲ παρεκάλεσα νὰ μὴ μοῦ κάμῃς ποτὲ πλέον λόγον μῆτε περὶ τῶν Βαρρικήνη, μῆτε περὶ τῶν ἀτόπων ὑποψιῶν σου. Δὲν θὰ ἀνεχθῶ βέβαια νὰ γείνω γελοῖος εἰσερχόμενος εἰς τὴν κατοικίαν μου μὲ τοιαύτην συνοδίαν. Καὶ μοῦ κακοφαίνεται παραπολὺ ὅτι τοὺς ἐσύναξες χωρὶς νὰ τὸ εἰζεύρω.

— Ἀδελφέ μου, ἐλησμόνησες τὸν τόπον σου. Ἐγὼ ὅμως ἔχω χρέος νὰ σὲ προφυλάττω, ὡςάκις ἐκτίθεσαι εἰς κίνδυνον ἕνεκα τῆς ἀπερισκεψίας σου. Ἐπρεπε νὰ κάμω ὅ,τι ἔκαμα.»

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν οἱ βοσκοὶ ἰδόντες αὐτοὺς, ἐπέβησαν μετὰ σπουδῆς τῶν ἵππων των καὶ κατῆλθον καλπάζοντες ἵνα τοὺς προῦπαντήσωσι.

«Ζήτω ὁ Ὅρσ' Ἀντώνης! ἀνεφώνησε ῥωμάλως λευκογένειος γέρον, φορῶν καὶ κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην τοῦ καύσωνος χλαῖναν κορδυλωτὴν ἐκ μαλλίνου κορσικανικοῦ ὑφάσματος, πυκνοτέρου καὶ αὐτοῦ τοῦ δέρματος τῶν αἰγῶν. Εἶναι ἴδιος ἀπαράλλακτος ὁ πατέρας σου, ὑψηλότερος ὅμως καὶ δυνατώτερος. Τὶ ὠραῖον τουφεκί! θὰ κάμῃ κρότον αὐτὸ τὸ τουφεκί, Ὅρσ' Ἀντώνη.

— Ζήτω ὁ Ὅρσ' Ἀντώνης! ἐπανέλαβον ὁμοῦ καὶ οἱ λοιποὶ ποιμένες. Ἀμμή τὸ εἰζεύραμεν ἡμεῖς πῶς θὰ γυρίσῃ τέλος πάντων!

— Ἄ! Ὅρσ' Ἀντώνη, εἶπε καὶ εἰς ὑψηλὸς-ωμος παλληκαρῆς, κεραμιδόχρουν ἔχων ὄψιν, τί χαρὰ ὅπου θὰ εἶχε ὁ πατέρας σας, ἂν εἰζούσε διὰ νὰ σᾶς καλοδεχθῆ! Καὶ δὲν θὰ ἐπάθαινε τίποτα, ἂν ἤθελε νὰ μὲ πιστεύσῃ, ἂν μ' ἄφινε ἐμὲ νὰ τελειώσω τὴ δουλειὰ τοῦ Γκιούδικε. . . Ἀλλὰ δὲν μ' ἐπίστευσεν ὁ μακαρίτης! Τώρα ὅμως εἰζεύ-

ρει καλὰ πῶς ὅσα τοῦ ἔλεγα ἦσαν σωστά.

— Ἐννοια σου! ὑπολαβὼν εἶπεν ὁ γέρον, καὶ ὁ Γκιούδικε δὲν θὰ χάσῃ τίποτε ποῦ ἐπερίμεινε τὸσον καιρὸν.

— Ζήτω ὁ Ὅρσ' Ἀντώνης! Καὶ δωδεκάς πυροβολισμῶν ἐπεσφράγισε τὴν ἐπευφημίαν ταύτην.

Ὁ Ὅρσος ἀδημονῶν εὐρίσκετο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὀμίλου ἐκείνου τῶν ἐπίππων ἀνδρῶν, οἵτινες ἐλάλουν ταυτοχρόνως πάντες καὶ συνωθοῦντο ὅπως τῷ θλίψωσι τὴν δεξιάν· ἐπὶ ἰκανὴν δὲ ὥραν δὲν κατώρθου νὰ τοῖς ὀμιλήσῃ, μέχρις ὅτου ἀναλαβὼν τὸ παράστημα καὶ τὸ ἦθος, ὅπερ εἶχεν, ὅτε ἐπιθεωρῶν τὴν διμοίριαν τοῦ ἠλεγχε τοὺς ἀνδρας ἢ ἐτιμῶρει αὐτοὺς διὰ περιορισμοῦ καὶ κρατήσεως:

«Φίλοι μου, εἶπε, σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἀγάπην, ὅπου μοῦ δεικνύετε, καὶ διὰ τὴν ἀγάπην ὅπου εἴχετε πρὸς τὸν πατέρα μου. Ἀλλ' ἐννοῶ καὶ θέλω νὰ μὴ μὲ συμβουλευῆ κάνεις ἀπὸ σᾶς. Εἰζεύρω τί πρέπει νὰ πράξω.

— Καλὰ λέγει! καλὰ λέγει! ἀνεκραύγασαν οἱ ποιμένες. Νὰ εἰζεύρετε πῶς εἴμεθα ὅλοι εἰς τὴν διάθεσίν σας.

— Τὸ εἰζεύρω, καὶ σᾶς εὐχαριστῶ. Ἀλλὰ τώρα δὲν ἔχω χρεῖαν ἀπὸ κάνένα, καὶ τὸ σπίτι μου δὲν κινδυνεύει. Ἐμπρὸς λοιπόν, μεταβολή! καὶ πηγαίνετε εἰς τὰ γίδια σας. Εἰζεύρω τὸν δρόμον τῆς Πετρανέρας καὶ δὲν ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ ὀδηγούς.

— Μὴ φοβεῖσθε τίποτε, Ὅρσ' Ἀντώνη, εἶπεν ὁ γέρον· αὐτοὶ δὲν θὰ τολμήσουν νὰ φανοῦν πουθενὰ σήμερα. Ὁ ποντικὸς χώνεται ἔς τὴν τρύπα τοῦ ἴσαν γυρίζῃ ὁ γάτος.

— Γάτος νὰ γείνης, γεροκόλασμένε! εἶπεν ὁ Ὅρσος. Πῶς σὲ λέγουν;

— Πῶς! δὲν μὲ γνωρίζεις ἐμένα, Ὅρσ' Ἀντώνη; ἐμένα ποῦ τόσαις φοραῖς σ' ἔφερα ἵσοκάπουλα ἔς τὸ δαγκανιάρικο μουλάρι μου; Ἐξέλασες τὸν Πῶλο Γρίφο; τὸν πιστόν σας τὸν βοσκόν, ποῦ γιὰ τοὺς Δέλλα Ῥέββια ἔμπορεῖ καὶ ἔς τὴ φωτιὰ νὰ πέσῃ. Ἐνα λόγον φθάνει νὰ εἰπῆς, καὶ σὰν βροντήξῃ τὸ βαρὺ τουφεκί σου, αὐτὸ τὸ παληοκαρσοφύλλι πῦ βλέπεις, ποῦ εἶναι γέρικο σὰν τὸν ἀφέντη του, δὲν θὰ βουβαθῆ. Νὰ μὲ θυμηθῆς, Ὅρσ' Ἀντώνη!

— Πολὺ καλὰ, πολὺ καλὰ· ἀλλὰ νὰ πάρουν ὅλοι οἱ διαβόλοι! πηγαίνετε ἔς τὴ δουλειὰ σας, καὶ ἀφῆτέ μας νὰ τραβήξωμεν ἡσυχαι τὸν δρόμον μας.»

Οἱ ποιμένες ἐφυγον ἐπὶ τέλους, κατευθυνθέντες δρομαῖοι πρὸς τὸ χωρίον· ἀλλ' ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔστεκαν ἐπὶ τῶν ὑψωμάτων τῆς ὁδοῦ, καὶ παρετήρουν μὴ ὑπῆρχε που ἐνέδρα, πάντοτε δὲ ἦσαν πλησίον τοῦ Ὅρσο καὶ τῆς ἀδελφῆς του, ὅ-

πως δυνηθῶσι νὰ δράμωσιν ἐν ἀνάγκῃ εἰς βοήθειάν των. Καί ὁ Πῶλος Γρίφος ἔλεγε πρὸς τοὺς συντρόφους του: «Καταλαβαίνω πὺ τραβάει, καταλαβαίνω. Λόγια αὐτὸς δὲν ἔξυρει, ἐκείνο πὺ θέλει νὰ κάμῃ, τὸ κάμνει. Αὐτόφους ὁ πατέρας του! Ἔνοια σου, λέγε ὅσο θέλεις πῶς δὲν τὰ ἔχεις μὲ κἀνένα! Ἐκαμες τάγμα εἰς τὴν ἀγίαν Ἀρνή. 4) Εὐγέ σου. Ἐγὼ ὅμως γιὰ ἓνα σῦκο νὰ μοῦ τὸ ἔδιναν, δὲν τὸ ἔπαιρνα τὸ δέρμα τοῦ δημάρχου. Εἰς ἓνα μῆνα δὲν θὰ ἦναι καλὸ οὔτε γιὰ νὰ τὸ κάμῃς ἀσπί.»

Οὕτω δὲ προπορευομένων τῶν ποιμένων, ὡς προσκόπων, ὁ ἀπόγονος τῶν Δέλλα Ρέββια ἔφθασεν εἰς τὸ χωρίον του καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν παλαιὸν πύργον τῶν προπατόρων του δεκανέων. Οἱ ρεββιανικοί, ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐστερημένοι ἀρχηγοῦ, προὔπηντησαν αὐτὸν ἀθρόοι, οἱ δὲ κάτοικοι τοῦ χωρίου, οἱ εἰς οὐδετέραν τεταγμένοι μερίδα, ἴσταντο πάντες ἐπὶ τῶν κατωφλίων τῶν θυρῶν των, ὅπως ἴδωσιν αὐτὸν κατὰ τὴν διάβασίν του. Οἱ δὲ Βαρριικίνοὶ ἔμενον κεκλεισμένοι ἐντὸς τῶν οἰκιῶν των, καὶ ἐκύτταζαν ἀπὸ τὰς χαραγμαῖδας τῶν παραθυροφύλλων.

Ἡ Πετρανέρα, ὡς πάντα τὰ χωρία ἐν Κορσικῇ, εἶναι κάκιστα ἐρρυθροποιημένα, διότι ἡ μόνη κανονικὴ ὁδὸς εὐρίσκεται ἐν Καργέζε, τῇ ὑπὸ τοῦ κ. Μαρμπέφ κτισθεῖσῃ κώμῃ. Αἱ οἰκίαι ἀτάκτως καὶ ἄνευ τῆς ἐλαχίστης εὐθυγραμμίας διασπαρμέναι, εἰσὶν ἐκτισμέναι ἐπὶ στενοῦ ἐπιπέδου χώρου, ἢ μᾶλλον διαζώματος τοῦ ὄρους. Κατὰ τὸ κέντρον τοῦ χωρίου φύεται μεγάλη δρῦς, πλησίον δὲ ταύτης ὑπάρχει ἀρδάνιον ἐκ γρανίτου λίθου εἰς τὸ ὅποιον χύνεται διὰ ξυλίνων σωλήνων διοχετευόμενον τὸ ὕδωρ παρακειμένης κρήνης. Τὸ κοινωφελὲς τοῦτο κτίσμα ἐγένετο κοινῇ δαπάνῃ τῶν Δέλλα Ρέββια καὶ τῶν Βαρριικίνῃ μὴ τις ὅμως πλανηθεὶς ὑποθέσῃ, ὅτι εἶναι τοῦτο μαρτύριον τῆς ἐν ἄλλοις χρόνοις ἁμονοίας τῶν δύο οικογενειῶν· ἀπ' ἐναντίας εἶναι ἔργον τῆς ἀντιζηλίας αὐτῶν. Πέμπαντός ποτε τοῦ συνταγματάρχου Δέλλα Ρέββια εἰς τὸ δημοτικὸν συμβούλιον τοῦ δήμου του μικρὸν χρηματικὸν ποσόν, ἵνα χρησιμεύσῃ εἰς κατασκευὴν κρήνης, ὁ δικηγόρος Βαρριικίνης προσήνεγκεν ἁμέσως ἴσον ποσόν· καὶ ἐκ τῆς ἀμίλλης τῶν ἀντιπάλων πρὸς γενναιοδωρίαν ὠφελήθη ἡ Πετρανέρα, πορισθεῖσα ὕδωρ ἄφρονον. Περὶ τὴν δρῦν καὶ τὴν κρήνην μένει χώρος κενός, ὃν καλοῦσι πλατεῖαν καὶ ὅπου συναθροίζονται τὴν ἐσπέραν οἱ ἀργοί. Ἐνίοτε χαρτοπαικτοῦσι καὶ ἀπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ, κατὰ τὰς ἀπόκρεως, στήνουσιν ἐκεῖ χορόν. Τὰ δύο ἀντίθετα ἄκρα τῆς πλατείας κατέχουσιν οἰκοδομήματα ὑψηλὰ καὶ στενὰ μᾶλλον, ἐκτισμένα διὰ γρανίτου καὶ σχιστολίθου.

Εἰσι δὲ ταῦτα οἱ ἐχθρικοὶ πύργοι τῶν Δέλλα Ρέββια καὶ τῶν Βαρριικίνῃ· ἀμφότεροι ἔχουσι τὸ αὐτὸ σχῆδιον, τὸ αὐτὸ ὕψος, καὶ ἐκ τούτων καταδείκνυται, ὅτι ἡ ἀντιζηλία τῶν δύο οικογενειῶν διετηρήθη πάντοτε ἀμείωτος, οὔσης ἀμφιρροποῦς τῆς τύχης.

Εἶναι ἴσως ἀναγκαῖον νὰ ἐξηγήσωμεν τι σημαίνει ἡ λέξις πύργος. Ὁ πύργος εἶναι τετράγωνον οἰκοδόμημα, ἔχον ὕψος τεσσαράκοντα περὶπου ποδῶν· ἀλλαχοῦ τοιαῦτα οἰκοδομήματα θὰ ὠνομάζοντο ἀπλούστερον περιστερεῶνες. Ἡ στενὴ θύρα αὐτοῦ κεῖται ὑψηλὰ, ὀκτὼ πόδας ἄνω τοῦ ἐδάφους καὶ ἀνέρχονται εἰς αὐτὴν διὰ κλίμακος ὀρθίας. Ὑπεράνω τῆς θύρας ὑπάρχει παράθυρον συνεχόμενον μετ' ἐξώστου, οὗ τὸ ἔδαφος ἔχει ὀπὰς, ὡς τουφεκῆθρας, δι' ὧν εἶναι εὐκολος ὁ φόνος παντός δυσαρέστου ἐπισκέπτου. Μεταξὺ τοῦ παραθύρου καὶ τῆς θύρας φαίνονται δύο θυρεοί, ἔχοντες ἄτεχνα ἀνάγλυφα· ὁ μὲν ἔφερεν ἄλλοτε τὸν Γενουήνσιον σταυρόν, ὃν νῦν κατακοπέντα ὑπὸ τῆς σφύρας μόλις οἱ ἀρχαιολόγοι δύνανται νὰ ἀναγνωρίσωσιν· ἐν δὲ τῷ ἑτέρῳ θυρεῷ εἰσὶν ἀναγεγλυμμένα τὰ οἰκόσημα τοῦ κτήτορος τοῦ πύργου. Πρὸς συμπλήρωσιν τῆς παραστάσεως πρόσθετες ἔχῃ τινα σφαιρῶν ἐπὶ τῶν θυρεῶν καὶ τῶν ἀρμοστήρων τοῦ παραθύρου, καὶ δύνασαι νὰ φαντασθῆς ὅποια τινα εἶναι τὰ μεσαιωνικὰ ἐνδιαιτήματα τῶν εὐπατριδῶν τῆς Κορσικῆς. Ἐλησμόνησα νὰ εἶπω, ὅτι τὰ πρὸς κατοικίαν οἰκοδομήματα κείνται πλησίον τοῦ πύργου καὶ πολλάκις συνέχονται μετὰ τούτου διὰ σκεπαστῶν διαδρόμων.

Ὁ πύργος καὶ ἡ κατοικία τοῦ Δέλλα Ρέββια κατέχουσι τὸ βόρειον μέρος τῆς πλατείας τῆς Πετρανέρας, ὁ δὲ πύργος καὶ ἡ οἰκία τῶν Βαρριικίνῃ τὸ νότιον. Ἀπὸ τοῦ βορείου πύργου μέχρι τῆς κρήνης εἶναι ὁ χώρος τοῦ περιπάτου τῶν Δέλλα Ρέββια, ὁ δὲ τῶν Βαρριικίνῃ εἶναι εἰς τὸ ἄλλο μέρος. Μετὰ τὴν κηδεῖαν τῆς συζύγου τοῦ συνταγματάρχου οὐδεὶς ποτε τῶν Δέλλα Ρέββια ἢ τῶν Βαρριικίνῃ ἐπάτησεν εἰς τὸ μέρος τῆς πλατείας, τὸ μὴ ἀνῆκον κατὰ σιωπηρὰν σύμβασιν εἰς τὴν οικογενειάν του. Ὅπως ἀποφυγῇ τὸν γῦρον ὁ Ὅρσος ἐπροχώρησε πρὸς τὸ ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας τοῦ δημάρχου μέρος, ὅτε ἡ ἀδελφὴ του τὸν κατέστησε προσεκτικὸν καὶ τὸν παρῴτρυνε νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν οἰκίαν του διὰ τινος ἀγυῖας, χωρὶς νὰ διέλθωσιν ἀπὸ τὴν πλατεῖαν.

«Καὶ πρὸς τί νὰ κάμωμεν τὸν κόπον; εἶπεν ὁ Ὅρσος· μήπως ἡ πλατεῖα δὲν εἶναι κοινὴ εἰς ὅλους;» Καὶ ἐκέντησε τὸν ἵππον του.

«Γενναία καρδιά! διενεργήθη ἡ Κολόμβια. Πάτερ μου, θὰ ἐκδικηθῆς!»

Ὅτε ἔφθασαν εἰς τὴν πλατεῖαν, ἡ Κολόμβια παρενέβη μεταξὺ τῆς οἰκίας τοῦ Βαρριικίνῃ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, τὰ βλέμματα προσηλωμένα

4) Τὸ ὄνομα τῆς ἁγίας Ἀρνης (Nega) δὲν εὐρίσκεται ἐν τῷ ἡμερολόγιῳ. Κάμνω τάγμα εἰς τὴν ἁγίαν Ἀρνήν σημαίνει ἀρνοῦμαι πάντα ἐκ προθέσεως.



ἔχουσα διαρκῶς εἰς τὰ παράθυρα τῶν ἐχθρῶν. Παρετήρησε δὲ ὅτι ἔφραζαν ταῦτα πρὸ μικροῦ, καὶ ὅτι ἀφῆκαν καὶ τὰς λεγομένας archere. Εἶναι δ' αὐταὶ ὀπαὶ στεναί, ὡς πολεμηστραὶ, ἀφειμέναι μεταξὺ τῶν χονδρῶν χαράκων, δι' ὧν φράσσεται τὸ κάτω μέρος τοῦ παραθύρου. Οἱ φοβούμενοι ἐπιθεσὶν ἐχθρῶν ὀχυροῦνται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ὥστε προφυλασσόμενοι ὑπὸ τῶν χαράκων δύνανται νὰ πυροβολῶσιν ἀσφαλῶς κατὰ τῶν ἐπιτιθεμένων.

«Οἱ ἄναυδοὶ! εἶπεν ἡ Κολόμβια. Κύτταξε, ἀδελφέ μου, ἀπὸ τώρα ἤρχισαν νὰ προφυλάττωνται· ἔφραζαν τὰ παράθυρα! ἀλλὰ θὰ ἀναγκασθῶν νὰ ἔβγουν ἔξω κάποτε!»

Ἡ διάβασις τοῦ Ὄρσο ἀπὸ τὸ νότιον μέρος τῆς πλατείας ἐνεποίησεν ἐν Πετρανέρα μεγίστην αἰσθησὴν καὶ θεωρήθη ὡς ἔνδειξις τόλμης μικρὸν ἀπεχούσης τῆς θρασύτητος. Ἰδίως παρέσχεν ἀφορμὴν ἀπεράντων σχολίων εἰς τοὺς ἀδιαφόρους, ὅτε συνηθροίσθησαν τὴν ἐσπέραν περὶ τὴν δῦν. «Τὸ καλὸν εἶναι, ἔλεγον, ποῦ δὲν εἶχαν ἀκόμη γυρίσει τὰ παιδιὰ τοῦ Βαρρικίνη· αὐτοὶ δὲν ὁμοιάζουν τοῦ δικηγόρου, δὲν τὰ βαστοῦν αὐτά, καὶ ἴσως δὲν θὰ ἄφιναν τὴν ἐχθρῶν τῶν νὰ περάσει ἀπὸ τὸ μέρος τὸ ἰδικόν των, χωρὶς νὰ πληρώσει ἀκριβὰ τὴν προσβολὴν ποῦ τοὺς ἔκαμε. —Νὰ μοῦ ἴθυμάσαι αὐτὸ ποῦ θὰ σου εἰπῶ, γείτονα, εἶπε γέρον τις, θεωρούμενος ὡς τὸ μαντεῖον τοῦ χωρίου. Παρετήρησα σήμερον τὸ πρόσωπον τῆς Κολόμβιας, καὶ κάτι ἔχει ἴς τὸ κεφάλι της. Μοῦ φαίνεται πῶς βρωμᾷ μπαρούτι. Πολὺς καιρὸς δὲν θὰ περάσει καὶ τὸ κρέας θὰ φθνήνη εἰς τὴν Πετρανέρα.»

## Γ.

Χωρισθεὶς ἐν ἡλικίᾳ ἀπαλῇ ἀπὸ τοῦ πατρός του, ὁ Ὄρσος δὲν ἐπρόφθασε νὰ τὸν γνωρίσει. Δεκαπενταετής ἀπελθὼν τῆς Πετρανέρας, ὅπως σπουδάζει ἐν Πίσση, κατετάχθη εἴτα εἰς τὴν στρατιωτικὴν σχολὴν καθ' ὃν χρόνον ὁ Γιλφούκιος ἠγωνίζετο ἀνὰ τὴν Εὐρώπην ὑπὸ τοὺς αἰετοὺς τοῦ αὐτοκράτορος. Σπανιώτατα εἶδεν αὐτὸν ὁ Ὄρσος ἐν τῇ ἡπειρωτικῇ Εὐρώπῃ καὶ μόλις ἐν ἔτει 1815 ἔτυχε νὰ ὑπηρετήσῃ ἐν τῷ ὑπὸ τοῦ πατρός του διοικουμένῳ συντάγματι. Ἄλλ' ὁ συνταγματάρχης, ἀμείλικτος ὢν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ, ἐφέρετο πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ ἀπαραλλάκτως ὡς καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους νέους ὑπολοχαγοῦς, ὃ ἐστὶν αὐστηρότατα. Διτταὶ ἦσαν αἱ περὶ αὐτοῦ ἀναμνήσεις τοῦ Ὄρσο. Τὸν ἐνθυμεῖτο ἐν Πετρανέρα, ὅτε τῷ παρέδιδε τὴν σπάθην του, ἢ ἐπανερχόμενος ἐκ τῆς θήρας τῷ ἐπέτρεπε νὰ ἀδειάζῃ τὸ τουφέκιόν του, ἢ ὅτε νήπιον ἀκόμη τὸν ἐκάθισε κατὰ πρώτην φοράν παρὰ τὴν οἰκογενειακὴν τράπεζαν. Ἐνθυμεῖτο πάλιν τὸν συνταγματάρχην Δέλλα Ῥέββια ἐπιβάλλοντα αὐτῷ περιορισμὸν δι' ἀσήμαντα παραπτώματα, καὶ προσφωνοῦντα αὐτὸν πάν-

τοτε ὑπολοχαγὸν Δέλλα Ῥέββια: «Ὑπολοχαγὲ Δέλλα Ῥέββια, δὲν εἶσαι εἰς τὴν κανονικὴν πρὸς μάχην θέσιν, τριήμερον περιορισμὸν.—Οἱ ἀκροβολισταὶ σου ἐτάχθησαν πέντε μέτρα ὀπισθεν τῆς ἐν τῇ ἐφεδρείᾳ θέσεώς των, πέντε ἡμερῶν κράτησιν.—Δὲν φορεῖς τὸ λοφεῖόν σου, ὀκτώ ἡμερῶν κράτησιν.» Ἐπαξ μόνον παρὰ τοὺς Τέσσαρας Βραχίονας τῷ εἶπεν: «Εὐγε, Ὄρσο, ἀλλὰ φρόνιμα.» Ἄλλ' αἱ ἀναμνήσεις, ἃς ἀνεκάλει εἰς τὴν διανοίαν του ἡ Πετρανέρα, ἦσαν παντελῶς διάφοροι. Βλέπων τοὺς τόπους, τοὺς ὁποίους ἐγνώρισε κατὰ τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν, τὰ ἐπιπλα, τὰ ὁποῖα ἐχρησίμωσαν ἄλλοτε εἰς τὴν μητέρα του, ἢ ἐγκαρδίως ἡγάπα, ἡσθάνετο ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ γλυκείας καὶ ἀλγεινάς ἅμα συγκινήσεις· ἐπειτα διέβλεπε ζοφερὸν τὸ μέλλον του, ἢ ἀδελφῆ του παρεῖχεν αὐτῷ ἀόριστόν τινα φόβον, ἀλλὰ πρὸ πάντων διελογίζετο ὅτι ἡ μὲν Νέβιλ ἔμελλε μετ' ὀλίγον νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν κατοικίαν του, ἥτις καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον ἐφαίνετο μικρά, πενιχρά, καὶ ἀκαταλληλοτάτη εἰς ὑποδοχὴν ξένων εἰθισμένων εἰς τὴν μεγαλόπρεπειαν, καὶ ὅτι τούτου ἕνεκα θὰ τὸν κατεφρόνει· πάντες οἱ τοιοῦτοι διαλογισμοὶ ἀνακυκλῶμενοι ἐν τῇ διανοίᾳ του τὸν ἐζάλιζον καὶ πολλὴν ἀθυμίαν ἐνέπνεον εἰς αὐτόν.

Παρατεθέντος τοῦ δειπνοῦ ἐκάθησεν ἐν μεγάλῃ δριϋνῇ παλαιᾷ ἔδρᾳ, τῇ τιμητικῇ ἔδρᾳ τοῦ οἰκοδεσπότη, ἐν ἣ ἄλλοτε ἐκάθητο ὁ πατήρ του, καὶ ἐμειδίασεν ἰδῶν, ὅτι ἡ Κολόμβια ἐδίσταζε νὰ παρακαθήσῃ μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν τράπεζαν. Ἐνχαριστήθη ὅμως καὶ διότι ἐτήρησεν ἄκραν σιωπὴν κατὰ τὸ δειπνον καὶ διότι ταχέως μετὰ τοῦτο ἀπεχώρησεν ἡ Κολόμβια, ἐπειδὴ ἦτο σφόδρα συγκεκριμένος καὶ ἡσθάνετο, ὅτι δυσκολώτατα θὰ ὑπέμενε τὰς ἐφόδους, ἃς ἀναμφιβόλως ἐμελέτα ἐκείνη κατ' αὐτοῦ. Ἄλλ' ἡ Κολόμβια προσεῖχε μὴ βαρύνῃ αὐτὸν ὑπὲρ τὸ δέον, καὶ τῷ ἔδιδε καιρὸν νὰ συνέλθῃ εἰς ἑαυτόν. Στρηγίξας τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς χειρὸς ἐμεινεν ἐπὶ πολὺ ἀκίνητος, ἀναπολῶν τὰ συμβάντα αὐτῷ κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαπενθημερίαν. Ἐβλεπε μετὰ τρόμου τί πάντες προσεδόκων παρ' αὐτοῦ νὰ πράξῃ κατὰ τῶν Βαρρικίνη, καὶ διεγίνωσκεν, ὅτι ἀνεπαίσθητως ἐπέθετο ὅτι ἡ περὶ αὐτοῦ ὑπόληψις τῶν κατοίκων τῆς Πετρανέρας ἰσοστάθμει πρὸς τὴν τοῦ λοιποῦ κόσμου. Ὄφειλεν ἄρα νὰ ἐκδικήσῃ τὸν πατέρα του, ὅπως μὴ θεωρηθῆ ὡς ἄναυδος. Ἄλλὰ τίνα νὰ φονεύσῃ πρὸς ἐκδίκησιν; Οὐδαμῶς ἐπέθετο ὅτι ἐνοχοὶ τοῦ φόνου ἦσαν οἱ Βαρρικίνη. Ἦσαν μὲν ἄληθῶς ἐχθροὶ τῆς οἰκογενείας του, ἀλλὰ μόνον ἂν συμεμερίζετο τὰς χυδαίας προλήψεις τῶν συμπολιτῶν του ἐδύνατο νὰ ἀποδώσῃ εἰς αὐτοὺς τοιοῦτο ἐγκλημα. Ἐνίστοε παρετήρει τὸ περίαπτον τῆς μὲν Νέβιλ καὶ ἐπανελάμβανε ταπεινῇ τῇ φωνῇ τὸ ῥητόν: «Ὁ βίος

είναι άγών.» Καί έσκέφθη σταθεράν λαβών άπόφασιν: «Θά νικήσω έν τῷ άγώνι!» Μετά τήν άγαθήν ταύτην σκέψιν ήγήρθη και λαβών τήν λυχίαν έμελλε νά άνέλθη εις τόν κοιτώνά του, ότε ήκουσε κρουομένην τήν θύραν τής οικίας· ή ώρα ήτο άκαταλληλοτάτη πρός έπισκέψεις· άλλά πάραυτα παρέστη ή Κολόμβια, συνοδευομένη υπό τής ύπηρετούσης αύτους γυναικός. «Δέν είναι τίποτε,» ειπε δραμοῦσα εις τήν θύραν. «Όμως προτού νά άνοιξη ήρώτησε ποίος είναι. «Έγώ είμαι.» άπεκρίθη γυναικειά τις φωνή. Παρευθύς άπέσυραν τόν έγκαρσίως φράσσοντα τήν θύραν ξύλινον μοχλόν, και ή Κολόμβια έπανήλθεν εις τό έστιατόριον, άκολουθουμένη υπό δεκαετούς περίπου κορασίου, γυμνόποδος, ρακενδύτου, καλύπτοντος δέ τήν κεφαλήν διά πενιχρού μαντηλιου, οῦ εκ τῶν άκρων έξέφευγον μακροί βόστρυχοι κόμης μελαίνης, ώς πτέρυγες κόρακος. Τό κοράσιον εκείνο ήτο ισχνόν και ήλιοκαές· άλλ' έν τοίς όφθαλμοίς του έλαμπε τό πῦρ τής νοημοσύνης. Ίδόν τόν Όρσον έστη μετά συστολής, και άφ' οῦ τόν έπροσκύνησε κατά τόν τρόπον τῶν χωρικῶν, ειπεν όλίγας λέξεις κρυφίως εις τήν Κολόμβαν και ένεχείρισεν αύτῇ φασιανόν άρτίως σκοτωθέντα.

«Εὐχαριστῶ, Χιλί, ειπεν ή Κολόμβια· νά εύχαριστήσης άπό μέρους μου τόν θεϊόν σου. Είναι καλά;

— Πολύ καλά, σάς προσκυνεῖ, κυρά. Δέν ήμπορεσα νά έλθω ένωρίτερα, διότι άργησε νά έλθῃ νά μ' εύρη. Τρεῖς ώραις έκαθόμουν εις τό μακίς και τόν περίμενα.

— Και δέν έφαγες άκόμη;

— Όχι, κυρά· δέν είχα καιρόν.

— Τώρα σοῦ δίδουν και τρώγεις. Έχει ό θεϊός σου άκόμη ψωμί;

— Όλίγον μόνον, κυρά· άλλά πρό πάντων χρειάζεται μπαρούτι. Γιατί τώρα που 'βγήκαν τά κάστανα μόνον μπαρούτι θέλει και τίποτε άλλο.

— Θα σοῦ δώσω νά του πᾶς ένα καρβέλι ψωμί και μπαρούτι· νά του είπῃς όμως νά τό οικονομῇ, διότι είναι άκριβό.

— Κολόμβια, ήρώτησεν ό Όρσος γαλλιστί, διά ποῖον είναι αύτά;

— Δι' ένα κακόμοιρον φυγόδικον συγχωριανόν μας, άπεκρίθη ή Κολόμβια εις τήν αύτην γλώσσαν. Τό κορίτσι αύτό είναι άνεψιά του.

— Μοῦ φαίνεται, ότι ήμπορούσες νά διανέμης καλλίτερα τά έλέη σου. Διατί νά στέλλης πυρίτιν εις κακοῦργον, ό ύποῖος τήν χρειάζεται διά νά κάμῃ άλλα κακούργήματα; Άν δέν ήτο αύτή ή έλευεινή συμπάθεια, τήν όποίαν φαίνεται πῶς έλοι έχουν πρός τούς φυγόδικους, θά είχεν εξαληφθῇ πρό πολλοῦ ή φυγοδικία άπό τήν Κορσικήν.

— Οι χειρότεροι του τόπου μας δέν είναι όσοι εύρίσκονται εις τά βουνά.

— Δίδε τους ψωμί, άν θέλῃς, διότι ψωμί εις κανένα δέν πρέπει νά άρνούμεθα, άλλά δέν έπιθυμῶ νά τούς προμηθεύς πολεμεφόδια.

— Άδελφέ, ειπεν ή Κολόμβια σοβαρώς, είσαι ό αυθέντης εις τό σπίτι σου, και όλα έδώ μέσα είναι ιδικά σου. Άλλά σοῦ λέγω και έγώ ότι θά δώσω τό μέτζαρό μου εις τό κορίτσι αύτό διά νά τό πωλήσῃ, παρά νά μή δώσω πυρίτιν εις φυγόδικον. Νά μή του δώσω πυρίτιν! άλλ' είναι τό ίδιον ως νά τόν παρέδιδα εις τούς χωροφύλακας. Τι άλλην βοήθειαν έχει εναντίον αύτῶν, παρά τά φυσείκια του;»

Έν οἷ έλεγον ταῦτα, τό κοράσιον έτρωγεν άπλήστως τεμάχιον άρτου, και εκύτταζεν ότε μέν τήν Κολόμβαν, ότε δέ τόν άδελφόν της, προσπαθοῦν εκ τῶν βλεμμάτων αύτῶν νά έξιχνιάσῃ τό νόημα τῶν λεγομένων.

«Και τί έκαμε τέλος πάντων ό φυγόδικός σου; διά ποῖον έγκλημα έπῆρε τά βουνά;

— Ό Βρανδολάτσιο δέν έκαμε κανέν έγκλημα, άνεκραξεν ή Κολόμβια. Έσοκότωσε τόν Γκιοβάνη Όπίτσο, ό όποῖος έδολοφόνησε τόν πατέρα του, έν οἷ αύτός ήτο στρατιώτης.»

Ό Όρσος άπέστρεψε τήν κεφαλήν, και χωρίς νά άποκριθῇ λαβών τήν λυχίαν, άνέβη εις τόν κοιτώνά του. Τότε δέ ή Κολόμβια έδωκε πυρίτιν και τροφάς εις τό κοράσιον και τό συνάδευσε μέχρι τής θύρας, επαναλαμβάνουσα: «Νά προσέξῃ ό θεϊός σου νά φυλάττῃ καλά τόν Όρσον.»

[Ἔπεται συνέχεια.]

## Ο ΓΙΓΑΣ ΚΑΙ Ο ΝΑΝΝΟΣ

Εἶνε πικρά αλήθεια ότι παρ' ήμῖν οι κοινοβουλευτικοί θεσμοί έχαλαρώθησαν πολύ και διεστράφησαν έπί έσχάτων ιδίως, εις τήν έξαχειώσιν δέ αύτῶν κοινῶς άποδίδεται του νῦν ισχύοντος πολιτεύματος ή επίσημος άκαρπία. Αί άσχημιαί αί μιαινουσαι τόν ιερόν του βουλευτηρίου χώρον τακτικῶς σχεδόν άνά πάσαν σύνοδον άπεξένωσαν τήν εθνικήν αντιπροσωπείαν του γοήτρου, ύπερ ύφειλε νά περιβάλληται, άπειδῶς δ' έμυκτηρίσθη υπό τῶν ξένων και πικρῶς έχλευάσθη τό Έθνος όλόκληρον διά τας άσυνέτους παρεκτροπᾶς τῶν άγαν εύερεθίστων αύτου αντιπροσώπων.

Τήν αλήθειαν ταύτην εύχερέστερόν τις κατανοεῖ και συναισθάνεται παραλληλίζων τόν ήμέτερον κοινοβουλευτικόν βίον με τόν βίον άλλων εύνομουμένων εθνῶν. Διά τουτο αναγνόντες πρότινος έν ευρωπαϊκή έφημερίδι σκιαγραφίαν δύο τῶν επισημοτάτων άνδρῶν του γερμανικοῦ κοινοβουλίου, του πρίγκιπος Βίσμαρκ δηλονότι, του